

DIỆT THAM NHỮNG HAY DIỆT TRỪ NHAU GIỮA CÁC PHE PHÁI TRONG ĐẢNG CỘNG SẢN VIỆT NAM?

Thiện Ý

Vụ án các cán bộ đảng viên cấp cao ở tỉnh Yên Bái sát hại nhau chưa tìm ra thủ phạm (và có lẽ sẽ không tìm ra thủ phạm và cho chìm xuống ?) thì lại xảy ra vụ đánh tham nhũng Trịnh Xuân Thanh, Phó Bí thư tỉnh ủy, Phó Chủ tịch Ủy Ban Nhân Dân tỉnh Hậu Giang, bị hụt vi đối tượng đã trốn thoát mà vẫn chưa xác định được đang lẩn trốn ở đâu. Đến nay nhiều tuần đã trôi qua chỉ có đồn đoán là ông Trịnh Xuân Thanh đã đào thoát được ra nước ngoài và nghi rằng ông ta đang có mặt ở một trong hai nước Đức hoặc Canada. Bộ Công An Việt Nam đã gửi lệnh truy nã đến khắp nơi trong nước và cho cả cảnh sát quốc tế Interpol nhờ hỗ trợ .

Trước thực tế trên, người ta tự hỏi Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng và phe cánh đang phát động chiến dịch diệt trừ tham nhũng hay diệt trừ lẫn nhau giữa các phe phái trong đảng CSVN ?

Theo nhận định của chúng tôi, câu trả lời tổng quát là **“diệt tham nhũng là diệt, diệt trừ nhau là điểm”** hay nói cách khác bề ngoài là diệt tham nhũng, bên trong là diệt trừ nhau giữa các phe phái trong nội bộ đảng CSVN. Những phe phái này hình thành trên hai yếu tính là lợi ích (chính trị và kinh tế) và óc địa phương tranh quyền phát triển dần thành mâu thuẫn đối kháng tiêu diệt lẫn nhau. Mâu thuẫn này đã có từ lâu, ngay trong thời kỳ chiến tranh gọi là **“Chống Mỹ cứu nước, giải phóng Miền Nam, thống nhất đất nước”** !

Trong chiến tranh, yếu tính lợi ích còn mờ nhạt vì đảng CSVN chưa nắm được chính quyền trên cả nước, nên lợi ích chính trị (quyền lực) và kinh tế (tiền từ quyền lực để ra) cho các cán bộ đảng viên chưa nhiều. Mặc dầu đã nắm được chính quyền trên nửa nước Miền Bắc, song lúc đó **“toàn đảng, toàn dân ta”** đang dồn hết **“sức người, sức của”** cho cuộc chiến tranh cướp chính quyền ở Miền Nam, nhu cầu đoàn kết nội bộ được đưa lên hàng đầu... Và lại tình trạng kinh tế nghèo nàn, lạc hậu lúc đó chỉ có hiện tượng tham nhũng ăn mảnh, cò con, chứ chưa có sự cấu kết thành tham nhũng hệ thống quy mô lớn như hiện nay trong môi trường mật ngọt kinh tế thị trường, kể từ sau khi **“Đế quốc Mỹ trở lại Việt Nam”**!

Yếu tính địa phương cũng đã có trong chiến tranh, khi nhóm Bắc Kỳ và Trung Kỳ ở nửa nước Miền Bắc trên vĩ tuyến 17, luôn chia nhau quyền lực và quyền lợi, chiếm ưu thế trên những cán bộ đảng viên gốc Miền Nam tập kết ra Bắc sau Hiệp định Genève 1954 chia đôi đất nước. Khi chúng tôi vì tội “phản động” ở tù chung với một số cán bộ đảng viên gốc Miền Nam tập kết, nay vì tội kinh tế (*tham nhũng*) phải vào nhà tù số 4 Phan Đăng Lưu (T.30), họ có xác định mâu thuẫn này là có thật trong chiến tranh, dù cố gắng tránh va chạm những đã có lúc hai bên bộ đội Miền Bắc chỉ viện vào và quân chủ lực miền, dân quân du kích địa phương dàn quân đối đầu nhau, chỉ vì lúc nào **“họ cũng chơi cha không hà!”**. Sau này khi chiếm được Miền Nam, tính chất này dường như trở thành chủ trương không văn bản của đảng trong việc sắp xếp nhân sự lãnh đạo chính quyền các cấp các ngành ở Miền Nam.

Đảng CSVN chia ra cán bộ A gốc Bắc Kỳ thường biên chế lãnh đạo cơ quan, còn cán bộ B. gốc Miền Nam tập kết và cán bộ C lực lượng chiến đấu hay hoạt động nằm vùng tại chỗ thì thường ở vị trí thứ yếu khiến người dân có cảm tưởng như người Miền Bắc cái “đo hộ dân Miền Nam” sau ngày thống nhất đất nước. Thí dụ, tại trường phổ thông cơ sở ở Sài Gòn nơi tôi “đăng ký” dây học sau ngày 30-4-1975, Hiệu Trưởng là một nữ cán bộ đảng viên gốc A. (Chị Đ.Ng), có chồng lúc đó (1977-1978) là Ủy viên dự khuyết trung ương đảng. Hiệu phó học tập là một nữ cán bộ gốc B (Chị N.T.Nh), hai Hiệu phó phụ trách đoàn đội và công đoàn còn lại đều gốc C. Trước đó, trong khi mới “giải phóng” chưa kịp điều nhân sự từ Bắc vào thì cả Ban Giám Hiệu mới đều là gốc C nhân sự tại chỗ.

Bây giờ, sau hơn 40 năm **“giải phóng Miền Nam, thống nhất đất nước”**, các cán bộ đảng viên cộng sản có chức, có quyền các cấp vẫn tiếp tục cấu kết thành phe nhóm có chung lợi ích (*chính trị và kinh tế*) và tình đồng hương (*óc kỳ thị địa phương*), cái sau có nhẹ hơn cái trước, nhưng vẫn còn là một trong hai yếu tính cơ bản cấu kết với nhau thành hệ thống bao che (*tham nhũng*) và bảo vệ lẫn nhau (*giữ vững quyền và lợi*). Chính Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng từng khẳng định trong kỳ Đại Hội 12 của đảng CSVN, rằng cần chọn Tổng Bí Thư gốc người Bắc và ông đã toại nguyện. Trên thực tế, cho đến giờ này, dường như từ trung ương đến các địa phương, phe Miền Bắc phần đông nắm đảng quyền là nắm quyền lãnh đạo, phe Miền Nam nắm chính quyền là nắm quyền quản lý đất nước các cấp các ngành. Hiện tại Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng và ngược lại các Tổng Bí Thư Nông Đức Mạnh, Lê Khả Phiêu, Đỗ Mười... đều là gốc Bắc. Thủ Tướng Nguyễn Xuân Phúc và ngược lại Thủ Tướng Nguyễn Tấn Dũng, Phan Văn Khải, Võ Văn

Kiệt đều gốc Miền Nam (dưới vĩ tuyến 17)...Đảng bộ và chính quyền địa phương các cấp các ngành ở Miền Nam cũng biên chế nhân sự theo thể cài rãng lược.Duy Miền Bắc thì phe Bắc nắm hầu hết đảng quyền và chính quyền vì là đất của họ, chỉ một số ít con cái cán bộ đảng viên gốc tập kết lấy vợ ở lại Miền Bắc có thể được cho nắm đảng quyền hay chính quyền.

Giờ đây sau khi nắm quyền Tổng Bí Thư trong tay lại được coi là người “trong sạch nhất” trong đảng(!) xứng đáng được giao cho trọng trách cầm trịch chống tham nhũng. Phải chăng nhân dịp này Ông muốn “Mượn gió (đánh tham nhũng) bẻ măng (để diệt những người không cùng cánh Bắc với ông)” ?

Nhưng vụ Phó Bí Thư tỉnh ủy kiêm Phó Chủ tịch UBND tỉnh Hậu Giang Trịnh Xuân Thanh, một cán bộ đảng viên gốc Bắc Kỳ Hà nội đang bị ông Tổng Trọng cho đánh về tội tham nhũng có phải là do Ông chủ động “mượn gió bẻ măng” không ? Chúng tôi nghĩ là không. Vì Ông Thanh gốc Hà Nội là một trong những người được phe phái Bắc Kỳ của ông gài vào hệ thống chính quyền các cấp các ngành ở Miền Nam mà? Người mà hệ thống đảng do Tổng Bí Thư Trọng lãnh đạo đã thuyên chuyển và đề bạt lên các chức vụ cao sau khi Tổng Công Ty Cổ Phần Xây Lấp Dầu Khí làm ăn thua lỗ làm thất thoát hơn 3300 tỷ đồng mà Ông Trịnh Xuân Thanh là Tổng Giám Đốc phải chịu trách nhiệm chính. Nhưng lúc đó (2012-2013) ông Thanh được cứu khi cuộc điều tra đã kết luận rằng thất thoát thua lỗ là do nguyên nhân khách quan do thời vận kinh tế suy thoái, nên Ông Thanh thoát nạn. Sau đó Ông Thanh được chuyển công tác sang bộ phận chính quyền, với nhiều bằng khen và còn được phong danh hiệu “Anh hùng lao động”!.Rồi trước khi “trón” Ông Thanh còn đến nhà riêng Tổng Bí Thư Trọng để làm gì, nhân chỉ thị gì? Nay không lẽ Ông Tổng Trọng hay người của ông lại móc lại một hồ sơ có dấu hiệu tham nhũng từ 3 năm trước đã “khép lại” để dùng ông Thanh như vật tế thần để mở đầu cho chiến dịch đánh tham nhũng theo kiểu “đả hổ, diệt ruồi” của “**ông Trung Quốc**” sao?

Đành rằng kinh nghiệm các cuộc thanh trừng đẫm máu nội bộ các đảng cộng sản cho thấy người cộng sản không coi trọng “tình đồng chí”, vì lợi ích cá nhân hay bè phái họ có thể sát phạt, thủ tiêu nhau không thương tiếc. Nhưng trong trường hợp này chúng tôi cho rằng Ông Tổng Trọng hoàn toàn bị động, có thể do người của phe phái chống ông đã đẩy ông vào thế chẳng đặng đừng phải hy sinh người của mình để chứng tỏ tính “bất vị thân” trong quyết tâm chống tham nhũng...đến cùng? Phải chăng vì tình nên ông Trọng và người của Ông trong bộ máy chuyên chính công an đã cố tình

không bắt giữ ngay, hay là bắt giữ không được vì chính những người thuộc phe phái chống ông ở Miền Nam đã che chở, tạo cơ hội cho ông Thanh có đủ thời gian và phương tiện đào thoát và công khai xin ra khỏi đảng trước khi có quyết định khai trừ, với lý do không còn tin vào sự lãnh đạo của Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng hầu làm mất mặt và hạ uy tín của ông ?

Nay thì ông Trịnh Xuân Thanh đã cao bay xa chạy và có tin đồn đoán là Ông Thanh đang ở nước ngoài (*mà cũng có thể vẫn ở trong nước được một phe nào đó bao che?*)..Theo chỉ thị của Tổng Bí Thư Trọng cơ quan chức năng Bộ Công An đã phát lệnh truy nã Trịnh Xuân Thanh và xin hỗ trợ của cảnh sát hình sự quốc tế Interpol là thật hay chỉ là động tác giả để hù dọa? (*Vi theo đài VOA tên ông Thanh chưa thấy xuất hiện trên danh sách truy nã của Interpol?*). Việc mới đây có quyết định chuyển sinh hoạt đảng cùng lúc tam trụ triều đình Trọng-Quang- Phúc về đảng ủy Bộ Công An mang ý nghĩa gì? Có phải là dấu hiệu tam trụ triều đình này không còn tin tưởng lãnh đạo bộ công an vì đã để Trịnh Xuân Thanh đào thoát được hay là để tập trung quyền lực vào một trong hai công cụ chuyên chính hàng đầu là Bộ Công An để bảo vệ đảng (*là các ông*) và chế độ (*cũng là các ông và phe nhóm*) chuẩn bị đối phó với biến chuyển tình hình mới trong tương lai cần bạo lực để trấn áp? Thế còn công cụ chuyên chính thứ hai là quân đội nhân dân thì sao, không ai trong tứ trụ trấn giữ vì đã kiểm soát được hay lọt vào phe cánh đối nghịch?

Những nghi ngại và khó hiểu trên đây, phải chăng tình hình thực tế đang có nguy cơ bạo loạn do các phe phái tranh dành quyền lực và quyền lợi tìm cách diệt trừ nhau dưới vỏ bọc chống và diệt tham nhũng? Phe phái chống Tổng Bí Thư Trọng đang có âm mưu huy động sức mạnh quần chúng nhân dân đồng tình tạo ra “**tình thế cách mạng chín muồi**” để lật đổ Ông Trọng và phe cánh thân Trung Quốc, giành chính quyền; để rồi sau đó lãnh đạo đất nước đi theo chiều hướng mới, phù hợp với ý nguyện của nhân dân, có lợi cho dân cho nước và cho chính quyền lợi thiết thân của phe cánh “thức thời” này?

Dấu sao chiều hướng trên đây vẫn chỉ là một dự báo chính trị, nên độ chính xác còn tùy vào tình hình thực tế diễn biến thế nào, kết cuộc ra sao, chúng ta hãy chờ xem.

Thiện Ý

Houston, ngày 22-9-2016